

битието на 10 августъ: щомъ народътъ побѣди краля, то одобри само свършившия се фактъ, прѣсѣче кралската власть безъ да я прѣмахне съвсѣмъ, като осѣди на бездѣйствието лицето, което злоупотрѣбваше съ тая власть, безъ да го накаже. А за да добиятъ тия дѣйствия народното одобрение, то прѣдложи на народа да облѣче новитѣ си прѣдставители съ *неограничени пълномощия*.

И тъй Конвента бѣше натоваренъ съ всичката пълнота на една върховна власть; той трѣбваше да уреди едно правителство, до урежданieto на което трѣбваше да управлява страната, която възлагаше нему всичкитѣ си надѣжди.

Но изборитѣ въ Парижъ почнаха при тѣжовни прѣдзнаменования, на 2 септемврий, въ едно време съ кланията изъ затворитѣ. Споредъ Конституцията отъ 1791 година изборитѣ трѣбваше да станатъ въ двѣ степени: първоначалнитѣ събрания избираха помежду си на стотѣхъ единъ избирателъ, а послѣднитѣ избираха депутатитѣ. Парижкитѣ делегати испърво се бѣха събрали въ залата на архиепископството, която като се оказа тѣсна, на третия день тѣ се прѣмѣстиха въ залата на Якобинцитѣ, които още продължаваха да се наричатъ приятели на Конституцията. Коло д'Ербоа бѣше избранъ прѣдсѣдателъ, а Робеспиеръ за секретаръ на това избирателно събрание.

Изборитѣ не ставаха по тайно гласоподавание; всѣки избирателъ съ високъ гласъ извикваше кандидата си, което никакъ не гарантираше независимостта на изборитѣ въ подобни бурни сборища.

Първия избранъ депутатъ бѣше Робеспиеръ; слѣдъ него идяха Дантонъ, Коло, Манюель, Било-Варенъ, Камилъ Демуленъ, Маратъ, Ла-Виконтери и пр. Филипъ Егалите (демократическото име което бѣше приелъ хер-